

ת"פ 55054/02/20 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד פאדל אלעודאת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 55054-02-20
מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד ראמי אלמכאוי

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

נגד

הנאשמים:

1. פאדל אלעודאת ע"י ב"כ עו"ד אלי אונגר
2. אחמד אבו קטיפאן - נדון

גזר דין לנאשם 1

1. הנאשם 1 (להלן: "הנאשם") הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בשנית בשלוש עבירות של הובלה ונשיאת נשק ובעבירה של הפרעה לשוטר, עבירות לפי סעיפים 144(ב) רישא ו-275 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום והשתלשלות העניינים בתיק

2. מעובדות כתב האישום המתוקן בשנית עולה כי ביום 4.2.2020 בסמוך לשעה 19:00 נסעו הנאשמים 1 ו-2 (להלן: "הנאשמים") יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה ברכב מסוג שברולט שבבעלותו של הנאשם (להלן: "הרכב"). השלושה נסעו ברכב כאשר הנאשם נהג ברכב, הנאשם 2 ישב במושב הקדמי לצדו והאחר ישב מאחור, מכביש 80 אל הכניסה ליישוב ערוער דרך כביש הגישה לבית העלמין. במועד הנ"ל הנאשם הוביל ונשא רובה סער מסוג M16 שהיה מונח על כסאו בנוסף לשני אקדחים חצי אוטומטיים מסוג "STAR". במסגרת פעילות משטרתית במקום פרסה המשטרה דוקרנים על הכביש במטרה לעצור את הרכב. בהגיע הנאשמים למקום החסימה הם סטו שמאלה, עלו עם הגלגל הימני של הרכב על הדוקרנים והמשיכו בנסיעה לכוון ערוער במטרה להימלט מהשוטרים. שוטרים שהיו במקום רדפו אחר רכב הנאשמים כאשר בשלב מסוים עצרו הנאשמים את הרכב והחלו לברוח רגלית אל השטח הפתוח. השוטרים החלו במרדף רגלי אחר הנאשמים והאחר. אחד השוטרים קפץ על הנאשם, חיבק אותו והפילו לקרקע. בשלב זה שני האקדחים נפלו מגופו של הנאשם. במקביל שוטר אחר רדף אחר הנאשם 2 כשהוא צועק לעברו עצור משטרה עד שהנאשם 2 הגיע אל סוללת עפר ושם נעצר. האחר הצליח לברוח מהמקום.
3. הצדדים הגיעו להסדר חלקי לעניין העונש, ולפי המאשימה הגבילה עצמה בטיעוניה לעונש של 45 חודשי מאסר, מאסר על תנאי לשיקול בית המשפט וקנס בעוד שההגנה טענה באופן חופשי לעניין העונש.
4. כאן המקום לציין, כי ביום 10.8.2020 הודו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן וניתנה הכרעת דין בעניינם והנאשם נשלח לקבלת תסקיר של שירות המבחן. בהמשך, לאחר קבלת התסקיר, הגיש הנאשם בקשה לחזרה מהודאה ולהחלפת ייצוג.

בשים לב לעובדה שהנאשם לא לקח תחילה אחריות על מעשיו גם בפני שירות המבחן ונוכח עמדת המאשימה, התרתי ביום 19.11.2020 לנאשם לחזור בו מהודאתו כשבמקביל אפשרתי את חילופי הייצוג וקבעתי את התיק לשמיעת הוכחות בעניינו של הנאשם.

ביום 14.12.2020 הודיעו הצדדים (הנאשם ובא כוחו החדש עם המאשימה) כי הגיעו להסדר טיעון, הסדר דומה לזה שהוצג בעבר בעניינו של הנאשם, הוא ההסדר שהוצג לעיל.

בהתאם לבקשת ב"כ הנאשם, הנאשם נשלח בשנית לשירות המבחן על מנת שזה ימציא תסקיר לעניין העונש בעניינו.

5. יש לציין כי בהתאם להסדר הטיעון המקורי הנאשם 2 הורשע על פי הודאתו בעבירות של סיוע להובלת נשק והפרעה לשוטרי ונדון במסגרת טיעון "סגור" לעונש ל-12 חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס בן 8,000 ₪.

תסקירים

6. בעניינו של הנאשם התקבלו כאמור שני תסקירים של שירות המבחן.

התסקיר הראשון אמנם הוגש עוד בטרם התקבלה בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו, ואולם לא מצאתי להתעלם ממנו כליל נוכח כך שהתסקיר השני מתבסס גם על התסקיר הראשון ומכותר כתסקיר "משלים" ונוכח כך שהצדדים עצמם התייחסו בטיעוניהם גם לתסקיר זה.

מהתסקיר הראשון (מיום 26.9.2020) עולה כי הנאשם כבן 22, רווק, נעדר עבר פלילי והתגורר בבית הוריו טרם מעצרו. לדבריו סיים 12 שנות לימוד, ביקש להתגייס אך עקב דחיות חוזרות ונשנות ויתר על רצון זה, עבד בתקופה האחרונה במפעל מתכת ולפני כן עבד כחמש שנים בחברת סודה סטרים ובתחום השמירה.

הנאשם התקשה להודות באופן מלא בפני שירות המבחן בביצוע העבירות ואף התקשה לשתף אודות נסיבות האירוע. הנאשם מסר לשירות כי הוא מתכוון להגיש ערעור על עובדות כתב האישום. שירות המבחן הוסיף כי קיים חוסר בהירות באשר לקשריו של הנאשם עם חברה שולית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ניהל אורח חיים תקין, נעדר עבר פלילי, גילה יציבות תעסוקתית, גדל במשפחה נורמטיבית, כי קיים פער בין אורח חייו עד כה לעבירות שביצע והוסיף כי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע לנאשם. שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.

נוכח חומרת האירוע ואופן התייחסות הנאשם לעבירות, שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית.

בתסקיר השני (מיום 22.2.2021), שניתן כאמור לאחר גיבוש ההסדר החדש, חזר שירות המבחן על ממצאיו מהתסקיר הקודם. באשר להתייחסות הנאשם לעבירות שביצע ציין שירות המבחן כי הנאשם

הודה בביצוע העבירות ובעובדות כתב האישום העדכני אך עדיין גילה קושי להיפתח ולשתף אודות נסיבות ביצוע העבירות והציג מידע מעורפל. הנאשם מסר לשירות כי שותפו לעבירה ניגש אליו עת ישב בבית קפה וביקש ממנו להצטרף אליו. הנאשם נענה לבקשת שותפו לעבירה תוך ששאל אותו לעניין מטרת היציאה. הנאשם הוסיף כי כשעלו לרכב הוא ראה שהם קיבלו את כלי הנשק מאדם אחר, כי לא תכננו לעשות דבר עם כלי הנשק, כי לא היה לו אינטרס אישי להחזיק בכלי הנשק, כי אין לו סכסוכים עם אחרים וכי ניסה להימלט מהשוטרים כתוצאה מפחד, לחץ ורצון למזער הנזק המשפטי שיגרם לו. הנאשם התקשה לפרט אודות יחסיו עם הנאשם 2.

בשיחה שקיים שירות המבחן עם הורי הנאשם עלה כי הם הופתעו ממעורבותו בעבירות וכי כעסו וגינו את מעשיו. הוריו של הנאשם תיארו את המערכת המשפטית בה גדל הנאשם כנורמטיבית וערכית.

שירות המבחן עמד על גילו הצעיר של הנאשם, על העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, על כך שמדובר במעצרו הראשון וכן על כך שהנאשם גדל במשפחה נורמטיבית. מצד שני עמד שירות המבחן על חומרת העבירות, על הבעייתיות בהתייחסות הנאשם לנסיבות ביצוע העבירות ועל הקושי שלו לקחת אחריות מלאה על מעשיו.

בסופו של התסקיר שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית לנאשם.

טיעוני הצדדים

7. המאשימה טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 42 ל-72 חודשי מאסר. המאשימה עתרה, בהתאם להסדר הטיעון, לעונש של 45 חודשי מאסר, למאסר מותנה ולקנס משמעותי.

המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו, למידת הפגיעה בהם, לחומרה במעשיו של הנאשם לרבות לפוטנציאל הסיכון הגלום בעבירות נשק. המאשימה הפנתה לחלקו של הנאשם בביצוע העבירות, למגוון כלי הנשק (רובה סער ואקדחים חצי אוטומטיים) מה שעשוי ללמד על קשריו של הנאשם לשרשרת הפצת הנשק, לעובדה כי כלי הנשק נמצאו ברכבו של הנאשם כשרובה הסער מונח מתחת לכיסאו, לסוגם ולאופיים של כלי הנשק שנתפסו, לעובדה כי הנאשם לא שעה לקריאות המשטרה וניסה להימלט ברכבו ובאופן רגלי מהמשטרה.

המאשימה התייחסה לחומרת תופעת הנשק הבלתי חוקי המתרחבת בחברה הערבית בכלל ובחברה הבדואית בפרט, לסיכון ולשימוש הלא מרוסן שנעשה בכלי נשק אלו ולמציאות ה"מדממת" הקשורה בתופעה זו.

המאשימה הפנתה למדיניות הענישה הנוהגת, למגמת ההחמרה בענישה בעבירות הנשק ולצורך בענישה מרתיעה בעבירות אלו.

עוד הפנתה המאשימה להתרשמות שירות המבחן לפיה הנאשם לא קיבל אחריות מלאה על מעשיו חרף הודאתו ולעובדה כי שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית ולמעשה המליץ על הטלת עונש מרתיע ומוחשי על הנאשם.

במסגרת טיעוניה המאשימה התייחסה גם לגזר דינו של הנאשם 2, שותפו של הנאשם, וטענה כי זה, בשונה

מהנאשם, הורשע בנוסף לעבירה של הפרעה לשוטר בה הורשע גם הנאשם, אך בעבירה אחת של סיוע להובלת נשק.

8. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 24 ל-45 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם עונש שלא יעלה על 30 חודשי מאסר לצד מאסר מותנה, קנס והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

ב"כ הנאשם טען, כי בשים לב לכך שכלי הנשק שנתפסו הם לא כלי נשק מאולתרים, ובשים לב לכך שהמדינה לא חקרה את נסיבות הגעת כלי הנשק לרכבו של הנאשם אזי שיש לדחות את טענת המאשימה באשר לקשריו של הנאשם עם גורמי הפצת נשק. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לעובדה כי ברכב היה מעורב נוסף שנמלט ולא נתן את הדין. ב"כ הנאשם ביקש לדחות את טענת המאשימה לפיה יש בעובדה שכלי הנשק נתפסו ברכבו של הנאשם משום נסיבה מחמירה שכן זה הורשע ממילא בעבירה של הובלת נשק ולא בעבירה של החזקת נשק. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הובלת כלי הנשק הייתה למרחק קצר, למשך זמן קצר ולא הייתה מתוכננת. כן ציין, כי אין כל ראיה באשר למטרת הובלת כלי הנשק כשלמעשה מדובר בהובלת "ברזלים" בלבד, שכן לא נתפסו מחסניות או תחמושת לצד כלי הנשק. לעניין ההימלטות הנאשם מהמטרה הפנה ב"כ הנאשם לדברי הנאשם עצמו בפני שירות המבחן מהם עולה כי הוא נמלט בשל פחד מהשוטרים.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לגילו הצעיר, ליציבות התעסוקתית שגילה, לעובדה כי גדל במשפחה נורמטיבית ולהוקעה של משפחתו את מעשיו, לעובדת היותו נעדר עבר פלילי ולהודאתו, הודאה שיש בה גם משום חסכון בזמן שיפוטי.

ב"כ הנאשם טען שאין לקבל את עמדת שירות המבחן לפיה הנאשם התקשה לשתף באופן אותנטי אודות נסיבות ביצוע העבירות. ב"כ הנאשם טען כי מהתסקיר השני שהוגש עולה שהנאשם הודה בביצוע המעשים, סיפר על השתלשלות האירוע כפי שהוא חווה אותו ולקח אחריות על מעשיו. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי התרשמות שירות המבחן אודות קיומו של סיכון אצל הנאשם להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד אינה מבוססת.

ב"כ הנאשם צרף מסמכים (תלושי משכורת) ופסיקה לתמיכה בטיעונו.

9. ההגנה העידה את מר מוחמד אלעודאת אח הנאשם לעונש. אח הנאשם סיפר כי שני אחיו משרתים במשטרה, אביו שירת בצבא ועבד במשטרה כ-13 שנים וכן שהוריו חשים בושה וכעס על מעשיו של הנאשם. כן הוסיף, כי מעצרו של הנאשם השפיע על בני המשפחה במישורי החיים השונים.

10. הנאשם אמר את דברו. הנאשם מסר כי הוא בן 23 ומתגורר עם הוריו. הנאשם התייחס לאמור בתסקיר שירות המבחן וטען כי קצינת המבחן לא הבינה אותו כראוי וכי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו. יחד עם זאת, הנאשם הוסיף כי: "אחוז גדול באמת לא שלי אבל הודיתי בו ולקחתי אחריות עליו. היום אני משלם את ההשלכות. כל זה מחוסר ברירה, אומרים אל תהיה צודק, היה חכם". הנאשם, שאישר שהובהרה לו זכותו לנהל משפט, נשאל פעם נוספת האם הוא מודה במיוחס לו, וזה השיב כי הוא אינו חוזר בו מהודאתו וכי ידע על הימצאות כלי הנשק ברכב. הנאשם סיפר על הקושי שלו במעצר בשים לב לגילו הצעיר והוסיף כי מעשיו אינם מאפיינים אותו ואת משפחתו. הנאשם התנצל והצטער על מעשיו,

גם בפני בני משפחתו שנכחו באולם הדיונים.

דיון והכרעה

11. בענייננו הציגו הצדדים הסדר מסוג "הסדר טווח" במסגרתו המאשימה הגבילה את טיעוניה לעונש הולם של 45 חודשי מאסר ואילו ב"כ הנאשם טען באופן חופשי, ועתר לעונש שלא יעלה על 30 חודשי מאסר.

בפסיקת בית המשפט העליון קיימות גישות שונות ביחס לשאלה האם במסגרת הסדר שכזה פטור בית המשפט מחובתו לקבוע מתחם עונש הולם. מחד, קיימת גישה לפיה קביעת מתחם עונש הולם על-ידי בית המשפט היא אמירה נורמטיבית של בית המשפט אשר צריכה להיאמר ללא קשר להסדר שבין הצדדים. מאידך, קיימת גישה לפיה בנסיבות דומות, של הסדרים "סגורים" או "הסדרי טווח", אין מקום לקביעת מתחמי עונש הולם. לעניין הגישות השונות ראו למשל ע"פ 8109/15 **אהרון אביטן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.06.2016), פסקה 8.

לצד האמור, קיימת גם גישת ביניים לפיה מקום בו הטווח המוצע על-ידי הצדדים נמצא בגדרו של מתחם העונש ההולם אליבא דבית המשפט, אזי שאין צורך בהרחבה ובפירוט של מתחם העונש ההולם. צורך שכזה יכול לקום בעיקר עת מוצא בית המשפט להטיל עונש שנמצא מחוץ לטווח המוסכם. בעניין זה ראו למשל ע"פ 6943/16 **גנדי גלקין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.01.2018), פסקה 3.

סבורני כי נוכח אופיו של ההסדר, העובדה שהעונש אותו מצאתי להטיל על הנאשם נמצא בתוך טווח הטיעון המוסכם של הצדדים, ובתוך מתחם העונש ההולם את האירוע, אין הכרח לשרטט במדויק את גבולות מתחם העונש ההולם בענייננו.

אחר כל זאת, פטור בלא כלום אי אפשר, וכדי להבין את מסקנתי בדבר העונש הראוי לנאשם, מצאתי לעמוד גם על השיקולים שמגבשים על דרך כלל את מתחם העונש ההולם.

12. הנאשם פגע בערכים של שמירה על שלום הציבור ובטחונו, לרבות הגנה על חיי אדם, שמירה על שלטון החוק והסדר הציבורי.

ניסיון החיים במציאות הישראלית מלמד כי ישנו בסיס מוצק לחשש כי נשק שהוחזק או הובל באופן לא חוקי יימצא בסופו של יום בידי גורמים עברייניים או עוינים שיעשו בו שימוש לפגיעה בגוף ובנפש. בע"פ 5220/09 **הייתם עוואודה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.12.2009) (להלן: "עניין עוואודה") התייחס בית המשפט העליון לחומרה שבעבירות הנשק:

"...נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב, וכדברי האומר "מחזה שבמערכת הראשונה נראה אקדח, עשוי האקדח לירות במערכה האחרונה..."

13. בענייננו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית וזאת בשל סוג כלי הנשק שהובלו (רובה סער מסוג M-16 ואקדחים חצי אוטומטיים), מספר כלי הנשק שהובלו והבריחה מהמשטרה תוך עקיפת מחסום ומרדף רכוב ורגלי.

14. באשר לנסיבות ביצוע העבירה נתתי דעתי למספר כלי הנשק, לסוג כלי הנשק (רובה סער ושני אקדחים חצי אוטומטיים), לעובדה כי אלו הובלו ברכב, לעובדה שמדובר ברכב של הנאשם אשר הנאשם נהג בו, לעובדה כי הנאשם לא שעה להוראות השוטרים והחל בבריחה רכובה ובהמשך רגלית, לעובדה שהנאשם נמלט מהרכב כששני האקדחים עמו (עובדה שעומדת בסתירה לטענת הנאשם בפני שירות המבחן לפיה לא היה לו אינטרס אישי בהחזקת כלי הנשק) ולעובדה שהעבירות בוצעו על-ידי מספר מעורבים.

מאידך, נתתי משקל לעובדה כי כלי הנשק הובלו ללא תחמושת לצדם ולעובדה כי כלי הנשק נתפסו ובכך צומצמה מידת הנזק שעלול להיגרם לציבור כתוצאה מביצוע העבירות. כן נתתי דעתי לכך שמעובדות כתב האישום המתוקן בשנית לא ברור כמה זמן ולאיזה מרחק הובלו כלי הנשק על ידי הנאשם ומכאן שהספק צריך לפעול לטובת הנאשם בעניין זה, וזאת בהיצמד כמובן לעובדות כתב האישום המתוקן בשנית.

15. ביחס לענישה הנוהגת קבע בית המשפט העליון כי יש לתת ביטוי עונשי הולם ומרתיע לעבירות הנשק ולתת משקל גבוה לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מפני ביצוע עבירות דומות. בית המשפט העליון חזר והדגיש בשנים האחרונות פעם אחר פעם אודות הצורך בהחמרה בענישה בעבירות נשק. לעניין זה ראו ע"פ 2564/19 איברהים אזברגה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.6.2019), פסקה 10:

"קיימת בפסיקה מגמת החמרה ברמת הענישה של המעורבים בעבירות נשק תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הנשקפת מהן; וזאת במטרה להרתיע את היחיד והרבים גם יחד מפני ביצוען. ברירת המחדל בעבירות נשק היא אפוא מאסר בפועל גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי..." (דגש לא במקור, י', ל').

וכן ע"פ 5330/20 סמיר ענבתאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.2020), פסקה 14:

"בלב הדברים, עומדת החומרה היתרה הנובעת לביצוע עבירות נשק, לסוגיהן. בית משפט זה חזר ועמד בפסיקתו, לרבות בשנים האחרונות, על הסכנה הממשית הגלומה בעבירות אלה לשלום הציבור ולביטחוננו ועל הצורך האקוטי במיגורן, ובכלל זה על הצורך בהחמרת הענישה. ככלל, עונשם של המעורבים בעבירות נשק הוא מאסר ממושך לריצוי בפועל, אף אם הם נעדרים עבר פלילי מכל סוג שהוא וזו להם העבירה הראשונה...וכך גם אם מדובר בבגירים צעירים, במקרים המתאימים...יתרה מכך, בשל החומרה היתרה שבעבירות אלו והסיכון הגבוה שיש בהן לשלום הציבור ניתן משקל רב יותר לאינטרס הציבורי ולשיקולי ההרתעה" (דגש לא במקור, י', ל').

בע"פ 5520/20 **נזאר חליחל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.2.2021), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של הובלה ונשיאה של נשק והותיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר (לא כולל הפעלת מאסר מותנה).

בע"פ 3336/18 **מדינת ישראל נ' השאם סמארה** (פורסם בנבו, 29.11.2019) החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בעבירה של הובלה ונשיאה של שני רובי קרל גוסטאב מאולתרים מחסניות וכדורים וגזר עליו עונש של 24 חודשי מאסר חלף 18 חודשי מאסר שגזר עליו בית המשפט המחוזי, תוך שציין כי נהג בהתאם לכלל שאין ערכאת הערעור ממצה את הדין.

בע"פ 761/07 **מדינת ישראל נגד מיכאל אדרי** (פורסם בנבו, 22.02.2007) אותו צרפה המאשימה, נידון עניינו של נאשם שעוכב לבדיקה עת היה ברכבו, ונמצאו עליו אקדח, מחסנית ותחמושת עטופים. בגין כך הורשע הנאשם בעבירות של החזקת נשק והפרעה לשוטר והוטל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בבית המשפט המחוזי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ובית המשפט העליון הכפיל תקופת המאסר והעונש הועמד על 24 חודשי מאסר.

בע"פ 5968/19 **עמאר שיק אלעיד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.10.19) חזר בו המערער מהערעור בהמלצת בית המשפט. במקרה זה נדון הנאשם בבית המשפט המחוזי לעונש של 24 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירה של החזקת נשק (דמוי רובה סער M-16).

בע"פ 3156/11 **ג'מיל זראיעה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.12.2011) אותו צרפה המאשימה, נדחה ערעורו של מערער שנתפס במסגרת חיפוש שגרתי לאחר שהסליק ברכב בו נסע אקדח, מחסנית טעונה בכדורי אקדח וקופסאות עם כדורי אקדח. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר שהשית עליו בית המשפט המחוזי, וזאת למרות שלא נעשה שימוש בנשק ולא הייתה כוונה לעשות בו שימוש.

בע"פ 5765/20 **וסים בכר ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.03.2021) נדחה ערעור הנאשמים שהורשעו בעבירות של הובלת ונשיאת נשק ושיבוש מהלכי משפט. במקרה זה נדונו הנאשמים ל-18 חודשי מאסר בגין כך שהובילו שני אקדחים, כאשר בכל אקדח מחסנית מלאה. השניים ברחו מניידת משטרה שסימנה להם לעצור, ואחד הנאשמים אף ברח רגלית כשהרכב עצר ובהמשך השליך את האקדחים והמחסניות.

אציין כי מטבע הדברים מרבית הפסיקה שפורטה לעיל מתייחסת לנסיבות שונות מאלו שבענייננו, ובעיקר ביחס לנסיבה הקשורה למספר כלי הנשק שהובלו ולסוגם, לרבות רובה סער (לא מאולתר), על פוטנציאל הסיכון לציבור הנגזר מכך, ואף לנסיבה הקשורה בהימלטות הנאשם משוטרים שביקשו ממנו לעצור, תחילה באופן רכוב ובהמשך באופן רגלי, כאשר נוטל הוא עימו בברירה הרגלית שני אקדחים.

כן יש לציין, כי בחלק מהפסיקה אליה הפנית, הורשעו הנאשמים בעבירה של החזקת נשק, שהיא עבירה קלה מזו בה הורשע הנאשם.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים ומצאתי את חלקה פחות רלוונטית לענייננו שכן בחלק מהמקרים דובר בעבירות נשק אחרות (למשל בת"פ [מחוזי-נצ'] 41326-11-15 **מדינת ישראל נ' מואד זועבי ואח'** [פורסם בנבו, 30.10.2016] שצורף על ידי המאשימה ואשר במסגרתו הורשע הנאשם בעבירה חמורה של סחר בנשק), ובחלק מהמקרים היו הסדרים "סגורים" לעניין העונש (למשל בת"פ [מחוזי-ב"ש] 56232-12-14 **מדינת ישראל נ' אדי מכלוף ואח'** [פורסם בנבו, 8.9.2015] אליו הפנה ב"כ הנאשם).

באופן מובן, גם נסיבות ביצוע העבירות בענייננו שונות מאלו שהיו בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים ובעיקר הדבר נכון לעניין מספר כלי הנשק שהובלו.

16. לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מצאתי לתת משקל (מסוים) להודאת הנאשם, הודאה שיש בה משום לקיחת אחריות וחיסכון בזמן שיפוטי.

נתתי משקל גם לגילו הצעיר של הנאשם, לכך שהוא למעשה נעדר עבר פלילי ולנסיבותיו האישיות לרבות היותו בן למשפחה נורמטיבית אשר הוקיעה את מעשיו.

נתתי משקל גם להתרשמות ולהמלצת שירות המבחן. מחד נתתי משקל לעובדה כי הנאשם לא לקח אחריות מלאה על מעשיו בפני שירות המבחן (כאשר אף לפני בית המשפט, במסגרת דבריו לעונש, התקשה הוא לקחת אחריות מלאה על מעשיו).

מאידך, נתתי משקל גם לחלקים החיוביים בתסקיר שירות המבחן לרבות ליציבות התעסוקתית שגילה קודם למעצרו.

אציין, כי נתתי משקל גם לשיקול הרתעת הרבים הרלוונטי לגזרה זו של עבירות (ראו מבין רבים ע"פ 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 5.6.2013], פסקה 13), ואף לשיקול הרתעת היחיד, בפרט נוכח כך שהנאשם עודנו מתקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו.

17. אף שב"כ הנאשם הצהיר במהלך הצגת ההסדר כי לא יטען להפליה בין הנאשם לנאשם 2 הרי שבין השורות הרימה ראשה טענה זו (עמ' 32 ש' 14-22 לפרוט' מיום 25.2.2021) ביחס לנאשם 2 ולעונש שנגזר עליו (12 חודשי מאסר וענישה נלווית כאמור לעיל). לכאורה, בהתאם לטענה זו, יש מקום להטיל על הנאשם עונש זה או דומה לזה שהוטל על הנאשם 2 כנגזר מעקרון האחידות בענישה, ואולם סבורני כי בענייננו ספק אם יש מקום לתת משקל לעקרון זה.

אחד התנאים ליישום עקרון האחידות בענישה הוא קיומה של זהות או דמיון בולט בנסיבות ה"מעשה".

לעניין זה ראו ע"פ 9919/17 מוחמד זועבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.7.2019), פסקה 12:

"עקרון אחדות הענישה, הנגזר מעיקרון שוויון הנאשמים בפני החוק, מחייב שמירה על הלימה בין עונשיהם של נאשמים בעלי נסיבות אישיות דומות אשר ביצעו עבירות הדומות באופיין (ראו: ע"פ 5640/97 רייך נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 471, 433 (1999); ע"פ 9792/06 חמוד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 15 (1.4.2007); ע"פ 5576/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 4 לחוות דעתו של השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן (14.4.2011) (להלן: עניין פלוני))" (דגש לא במקור, י' ל').

בעניינינו, לא קיימת זהות ואף לא דמיון ניכר בין הנאשם לנאשם 2 במישור ה"מעשה". הנאשם 2 הורשע בעבירת נשק אחת אל מול שלוש עבירות נשק בהן הורשע הנאשם.

כמו כן הנאשם 2 הורשע בעבירה של **סיוע** להובלה ונשיאה של נשק ולא בעבירות המושלמות בהן הורשע הנאשם.

אף בגזרת עבירת ההפרעה לשוטרי המשטרה לשני הנאשמים ראוי לזכור שהנאשם הוא שנהג ברכב (שהיה בבעלותו) במהלך הבריחה הרכובה מהמשטרה, והוא זה שהיה עם שני אקדחים עליו במהלך הבריחה הרגלית.

אף לטענת ב"כ הנאשם שנטענה ב"חצי פה" אודות ההסדר המטיב אליו הגיעה המאשימה עם הנאשם 2 אין לתת משקל בגזר הדין של הנאשם. זאת, הן בשים לב לכך שלא הוצגה לפני תשתית עובדתית מתאימה לביסוס הטענה, והן בשים לב להחלטת הנאשם להודות בכתב האישום המתוקן בשנית בעניינינו חרף ההסדר אליו הגיעה המאשימה עם הנאשם 2.

מעבר לאמור, עונשו של הנאשם 2 נגזר לאחר אימוץ הסדר עונשי "סגור" אליו הגיע עם המאשימה, כאשר השיקולים לאימוץ הסדר מסוג זה אינם חופפים לשיקולים ששוקל בית המשפט בגזר את הדין בדרך הרגילה.

מאותו נימוק, ונוכח האיזון שמצאתי לערוך עם יתר רכיבי הענישה, ובפרט עם עונש המאסר, לא מצאתי לראות בגובה הקנס שהוטל על הנאשם 2 כנקודת מוצא לגובה הקנס שיוטל על הנאשם.

18. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 32 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין על חלופותיו השונות.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירה של הפרעה לשוטר.

ד. קנס בסך 5,000 ש"ח לֹא או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 120 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א ניסן תשפ"א, 24 מרץ 2021, במעמד הצדדים.